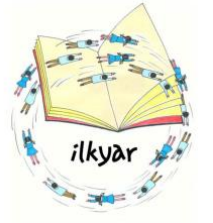

YENİ AYAK İZİ

Ali ÜNAL

Yepyeni bir ayak izi bulmalıydım.
İlk defa basacağım topraklarda, yanlış anlaşılmasın diye onu ezişim,
yumuşak bir tavır takınmalıydım.

Yolculuk uzundu.
Sabahın en kör vaktinde, hazırlıklarımızı toplayıp bir otobüse,
hazırlanmış olmamıza gitmek çok güzeldi.
Başlarken, gidişin bu kadar güzel olacağını bilmek ne güzeldi.
Uykusuz yüzlerimizi de alıp, koltuklarımıza oturduk ve hemen uyumaya başladık.
Bütün gece biriktirdiğimiz yorgunluğumuzu atma ve dinlenme zamanıydı.
Aslında bu eylem çok da işteş değildi.

Uyumayanlar vardı.

Cam kenarının bütün nimetlerinden yararlanıp, iki cam arası engellerine takılmayanlar, dışarıyı seyreder gibi yapıp dalıyorlardı kim bilir nelere, nerelere, kimlere. Tek kalmayıp, konuşmak isteyenler de ses güruhunun arasında, katladıkça tatlandırıyorlardı muhabbetlerini. Otobüs kendi içinde sakin, cümle içinde anlamlıydı. Tek bir hazırlık sorusu gelmeden öğretmenden, 33 öğrenci de biliyordu doğru cevabı: daha gidilecek çok yol var, ulaşılacak çok...

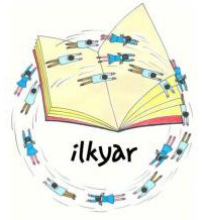

Molalar, dinlenmeler ve yemeklerden sonra –arada bir de otobüs nazlanmalarıyla geçen saatlerin farkına bile varmadan, doğu coğrafyasının tenimde bırakacağı ilk izlere gelmişim. İsimler önemsiz, olaylar baki, bir yemek veriliyordu bizlere, biz geldik diye. İlk başta tadarak tanımaya başladım hiç bilmediğimi. Ağzıma götürdüm ve anladım. Öyle de olur zaten derler içimdekiler, bebek de bulduğu her şeyi ağzına götürür, daha iyi anlamak için. Dilde tanımak sunulana, “dil”de.

Ve işte ilk çocuklarım benim, orada köydeler. Sıra olmuşlar, beni bekliyorlar.
Laf aramızda, bu diğerleri bütün bu bekleyişleri kendine sanıyor
ama ben biliyorum bütün çocuklarım benim için sıradalar.
Otobüs katından inip, çocukların katına çıkıyorum.

YENİ AYAK İZİ

Ali ÜNAL

Otobüs merdivenleri gibi sığ değil onlarınki. Daha bir çok ve anlamlılar.
Konuşmaya başladıkça susmuyorum,
onlar da benim yanımda susmamaya alışıyorlar.
Gülmeye alışmalarını istiyorum, bu yüzden hep gülüyorum,
onlar da bana benzemeye çalışıyorlar, biliyorum.
Baktığım gibi görülyorum onların gözünden de.
Öyle güzel hissediyorum ki ve hissetmenin öyle güzel bir şey olduğunu
öyle güzel anlıyorum ki, elimdeki topun içinden kıvılcımlar çıkarırken,
çocuklara bakmanın tadına varmayı öğrenmiş oluyorum.
Hayretler içindeki gözler bu kez bana değil topa bakıyor. “tamam” diyorum içimden,
“bu kısa yolculuk amacına ulaştı, sıra diğerlerinde”.
Noktalama işareti olmadan konuşmak ne güzel... dur yok...durak yok...soru yok!

Bu kez göldeyiz. Deniz maskesi altındaki göl bu bahsettiğim. “tamam, yazlarım unutulmaya müsait kurak, kışlarım da umursamaz bir yağışlı, ama gelin görün ki siz ey Ankaralılar, sularıyla ben deniz olmayı çoktan hak ettim ki... bari yanınıza böyle alın beni, buralar çok uzak” dedi o gece, biz şarkılarımızla onun ayak ucunda yatarken. Bütün bu romantikliğinin olmazsa olmazı dolunay da oradaydı, bir farkı yoktu, yine beyazdı, yakamozu da beyazdı.

Ve hak ettiği bütün şavkı ayaklarına seren o sulara da biz hak ettiği adıyla “iyi geceler deniz” dedik.

Günler başlamıştı.

Çok hızlı gelip geçen okulların ardında sallanan ellerimizi,

bir diğerine hazırlamak için bir an önce otobüsün içine almak zorunda kalıyorduk.

Biz biliyorduk, bu rüzgar çocuklardan arta kalan el sallayışların rüzgarı.

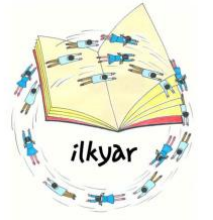
Ne olduğunu anlamadan, anlamaya çalışmak ne kadar acıysa,

biz bunu hiç öğrenemeyecektik.

Hiç birimizin eli,

YENİ AYAK İZİ

Ali ÜNAL

onların ki kadar uzun havada sallanırken durmadı çünkü alışmak zorunda olan biz değildik yine yalnızlığa.

- Gitmeseniz olmaz mı?
- Olur tabi ama bak başka arkadaşlarınız da bekliyor bizi.
- Ama biz sizi o kadar çok bekledik ki, bu kadar çabuk gitmek ne demek anlayamayız, bari onu anlatın gidin... ne demek gitmek?
- Gitmek el sallamak demek, el sallamak ama hiç durmamak demek.
- Siz bize el sallamak için mi geldiniz? Siz bize gitmek için mi geldiniz?

Her gidilen yerde böyle onlarca yüz bırakmanın ne demek olduğunu yalnızca biz ve çocuklar anlayabildik.

Çaresizce ama haklı olarak, gitmek bizim en çok yaptığımız oldu. Bütün bir günün ardından, derslerdeki şamataadan, oyunlardan, tuzu kendinden yemeklerden, şekeri kendinden çaydan arda kalan anılarla beraber elleri sallamak en çok yaptığımız oldu.

Oyunlarımızdan, halaylarımızdan, eksik kalan eğlencelerimizden, bitmemiş ama hiç bitmemiş eğlencelerden sonra gittik hep.

Ama hiçbir gidiş bu kadar değişik olmamıştı.

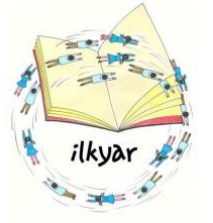
Hiçbir ayrılış, içindeki anlamı bu kadar iyi anlatmamıştı.

Hangi dilde olursa olsun, bunun bir tek adı vardı ve hep aynı sonla buluşuyordu.

YENİ AYAK İZİ

Ali ÜNAL

Adlar önemsiz,
ağlayışlar baki,
bir dönüş hiç bu kadar unutulmayacak olmamıştı.

Bütün anlamları tüketilmiş, kendine acır gibi sayfalarını yumruklayan bir sözlüğün,
Daha doğmanın ne demek olduğunu anlamamış bir mavi önlük cebinde,
Bütün hüznler için sakladığı kelimelerini dökmesiyle,

Orada,

Bize

Ve

Biz olmayan herkese

En yakışanı

Ağlamaktı.

Sözlüğümüz böyle diyordu,

İnsanlığımız böyle diyordu.

Ayaklar direniyor,

Otobüs gidiyordu.

O da maviydi,

Ama sesi kırmızıya boyuyordu.

Bir çocuk koşuyor,

Koşuşu gözüme kaçıyor,

Mavi önlüğü bana çarpıyor,

Gözüme mavi bir koşuşla beraber, o mavi deniz düşüyor.

Herkesin gözünde aynı ses, aynı ıslaklık, aynı mavi deniz

Herkesin gözünde aynı Muş oluyor.

Kısa olan her şey daha iyi anlatmaya,
daha iyi acıtmaya ve daha iyi vurmaya mahkumdur: ok!

Ali Ünal
ODTÜ Makina Müh. Böl. Mez.